Dosarul nr. 1-71/2025

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

26 iunie 2025 **orașul Ialoveni**

Judecătoria Hînceşti, sediul Ialoveni
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător – Viorel Botnaraș,
Grefieri – Goțonoaga Lucia și Valeria Petic,
cu participarea:
procurorului – Levco Vladimir,
avocatului – Crețu Nadejda,
a judecat în ședință de judecată publică, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în baza art. 364/1 Cod de procedură penală, cauza penală de învinuire a lui

Luca Victor Anatol, *a.n. *****, cetățean al R. Moldova, moldovean, cu viza de reședință în r-nul. Ștefan Vodă, sat. *****, domiciliat în r-nul Ialoveni, sat. *****, concubinaj, patru copii minori la întreținere, studii medii, supus militar, oficial neangajat în cîmpul muncii, anterior condamnat:*
- prin sentința Judecătoriei Hînceşti, sediul Ialoveni din 23.12.2024, în baza art. 264/1 alin. (4) CP, la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității (pedeapsa executată),

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal.

Cauza penală a fost distribuită spre judecare aleatoriu prin intermediul PIGD în regim automat în procedura judecătorului Viorel Botnaraș la 01.04.2025 și judecarea cauzei s-a finalizat la 26.06.2025.

Procedura de citare a fost legal executată.

Procurorul în ședința de judecată a solicitat să fie recunoscut vinovat Luca Victor de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea art. 80/1 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsă de 2 ani închisoare, conform art. 90/1 Cod penal, cu suspendarea parţială a executării pedepsei cu închisoare – 1 an închisoare să execute în penitenciar de tip semiînchis, iar 1 an închisoare să fie suspendată executare pedepsei pe o perioadă de probațiune de 3 ani, cu confiscarea mijlocului de transport și încasarea cheltuielilor judiciare.

Avocatul și inculpatul în ședința de judecată au solicitat stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Asupra mijloacelor de probă administrate şi cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, instanţa de judecată

c o n s t a t ă :

1. Luca Victor la 22.03.2025, în jurul orei 18:20, aflându-se la volanul automobilului de model „VAZ”, cu n/î YSX 487, ignorând cerințele prevederilor art. 14 lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 357 din 13.05.2009, potrivit căruia „*Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate alcoolică, care provoacă reducerea reacţiei*”, fără a deține permis de conducere, intenționat, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile şi admițând în mod conștient survenirea acestora, fiind în stare de ebrietate alcoolică, deplasându-se în sat. *****, r-nul Ialoveni, a fost stopat de către angajații poliției a IP Ialoveni și în urma testării alcoolscopice cu aparatul „Drager” 6810, s-a stabilit în aerul expirat concentrația vaporilor de alcool de 0,91 mg./1.

2. În cadrul ședinței de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Luca Victor fiind asistat de avocatul Crețu Nadejda, a declarat personal, prin înscris autentic, că recunoaște faptele indicate în rechizitoriu și încadrarea juridică a acestora, că probele le cunoaște, înțelege conținutul lor și că nu are obiecții asupra acestora, cerând ca judecată să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, deoarece nu solicită administrarea de noi probe.

3. Instanța de judecată, analizând cererea inculpatului susținută de avocat și ascultând opinia procurorului, care a pledat pentru judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, constatând că din probele administrate în cursul urmăririi penale, care sunt concludente, pertinente și utile, rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite, precum și că sunt suficiente date cu privire la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, prin încheierea protocolară din 02.06.2025 a dispus admiterea cererii acestuia cu privire la judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Audiat în şedinţa de judecată sub jurământ, inculpatul Luca Victor vina şi-a recunoscut-o integral și a declarat, că a servit cu cumnatul patru ulcioare de vin și a hotărît să-l ducă acasă cu automobilul de model Vaz și întorcîndu-se acasă a fost stopat de poliție și fiind supus testării alcoolscopice de către angajaţii de poliţie s-a stabilit că era în stare de ebrietate alcoolică, concentrația fiind de 0,91 mg/l. Nu deține permis de conducere și de cele comise se căiește sincer, și-i pare rău, solicitînd o pedeapsă neprivativă de libertate.

Audiind inculpatul, studiind materialele cauzei penale, dincolo de orice dubiu rezonabil instanţa de judecată consideră că fapta comisă de Luca Victor, este dovedită în instanţa de judecată integral prin declaraţiile însuşi a inculpatului, date în şedinţa de judecată, care sunt în corespundere cu probele administrate în faza de urmărire penală şi anume de:

- procesul-verbal de constatare a infracţiunii din 22.03.2025, prin care s-a constatat că cet. Luca Victor, aflat în stare de ebrietate alcoolică cu concentraţia de 0,91 mg/1, a condus automobilul de model „VAZ 21044”, cu n/î YSX 487 (f.d. 4);

- procesul-verbal de înlăturare de la conducerea mijlocului de transport din 22.03.2025 în privința lui Luca Victor (f.d. 6);

- procesul-verbal de efectuare a testării alcoolscopice din 22.03.2025, acţiune prin care Luca Victor, a fost supus testării alcoolscopice cu aparatul „ Drager ”, ca rezultat s-a stabilit în aerul expirat concentraţia de 0,91 mg/l (f.d. 8);

- procesul-verbal privind constatarea faptei de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate din 22.03.2025 a cet. Luca Victor (f.d. 9);

- îndreptarea către Instituţia Medico-Sanitară din 22.03.2025, ca cet. Luca Victor să fie examinat medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi pentru prelevarea probelor biologice, însă a refuzat (f.d. 10);

- procesul-verbal de examinare din 22.03.2025, prin care s-a examinat tichetul analizatorului vaporilor de etanol în aerul expirat de tip Drager din 22.03.2025 în privința lui Luca Victor, prin care s-a stabilit în aerul expirat de ultimul concentrația de alcool în aerul expirat de 0,91 mg/l (f.d. 14);

- procesul-verbal de ridicare din 22.03.2025, potrivit căruia de la agentul constatator Rusu Ion a fost ridicat CD-R, pe care se conţine secvenţa video în care cet. Luca Victor este testat alcoolscopic cu aparatul Drager (f.d. 26-27);

- procesul-verbal de examinare din 22.03.2025, potrivit căruia obiectul supus examinării îl constituie CD-R, pe care se conţine înregistrarea video în care cet. Luca Victor este testat alcoolscopic cu aparatul „Drager” (f.d. 29);

- procesul-verbal de audiere a martorului Rusu Ion, care a comunicat că, activează în calitate de subofiţer superior al serviciului Patrulare al SSP al IP Ialoveni. La 22.03.2025, a fost implicat în serviciul de menţinerea ordinii publice, operaţiunea - măsurilor de prevenire şi combaterea a criminalităţii pe teritoriul r-ului Ialoveni cu colegul Guţanu Ion şi automobilul de serviciu DACIA DUSTER 1656. Patrulau pe teritoriul satului *****, r-ului Ialoveni. În jurul orei 18:20 pe una din străzile din localitate *****, a observat un mijloc de transport de model VAZ 21044, CU N/î YSX 487, care avea un mers neuniform, fapt ce i-a determinat să stopeze acest mijloc de transport şi să verifice starea şoferului şi actele automobilul. Acestuia i s-a semnalat să oprească şi conducătorul mijlocului de transport s-a parcat pe partea dreapta a automobilului. La volanul automobilului se afla o persoană de gen masculin cu vârsta de 30-35 ani. Din discuţiile cu conducătorul auto s-a stabilit că din cavitatea bucală a acestuia se simţea miros de alcool. Ultimului i s-a solicitat actele la control şi s stabilit că conducătorul auto fiind cet. Luca Victor, care nu deţinea permis de conducere. Din cauza că de la cesta se simţea miros de alcool, lui Luca Victor i s-a propus să fie supus testării alcooscopice la ce ultimul a fost de acord. La faţa locului s-a apropiat un alt echipaj care aveau aparatul Drager şi colegul Bobu Corneliu a efectuat procedura de testarea alcooscopică și în urma testări alcoospcopice cu testul Drager s-a stabilit că concentraţia de alcool în aerul expirat este de 0,91 mg/l la ce Luca Victor a fost de acord şi nu a dorit să se deplaseze la Instituţia medicală pentru prelevare probelor biologice. Automobilul de

model VAZ 21044, cu n/î YSX 487 a fost ridicat şi transportat la parcarea special (f.d. 31-33);

- procesele-verbale de audiere a martorilor Guțanu Ion și Bobu Corneliu, care la faza de urmărire penală au declarat circumstanțe analogice ca și martorul Rusu Ion (f.d. 34-36, 37-39).

Încadrarea juridică a faptelor reţinute de instanţă în sarcina inculpatului.

Conform art. 26 alin. (2) Cod de procedură penală, judecătorul judecă materialele şi cauzele penale conform legii şi propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă.

Toate probele prezentate de procuror au fost analizate și examinate de instanța de judecată, cu respectarea principiului apărării și contradictorialității. Astfel, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală, instanța de judecată, verificând aspectul concludenţei, pertinenţei şi utilităţii probelor acumulate, a ajuns la concluzia că acestea au fost obținute în mod legal, respectiv insuficiența probatoriului nu poate fi pusă la îndoială.

Potrivit art. 101 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală – fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii şi veridicităţii ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Conform art. 384 Cod de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În privința inculpatului Luca Victor a fost pornită şi efectuată urmărirea penală cu respectarea legislației procesual-penale în vigoare. La fel, prin prisma art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adusă la cunoștință atât natura și cauza acuzației, cât și probele pe care se fundamentează acuzația, precum și calificarea juridică care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin rechizitoriul întocmit.

Prin totalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanţa consideră vinovăția inculpatului Luca Victor deplin dovedită şi încadrează acţiunile lui în baza art. 264^1 alin. (5) Cod penal, conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentraţie de vapori de alcool în aerul expirat ce depăşeşte 0,35 mg/l, săvârşită de către o persoană care nu deţine permis de conducere.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului.

Articolul 2 alin. (1) și (2) din Codul penal, prevede, că legea penală apără, împotriva infracţiunilor, persoana, drepturile şi libertăţile acesteia, proprietatea, mediul înconjurător, orânduirea constituţională, suveranitatea, independenţa şi integritatea teritorială a Republicii Moldova, pacea şi securitatea omenirii, precum şi întreaga ordine

de drept. Legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanţa de judecată se conduce de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art. 61 alin. (2) Codul penal, ţinând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane, la fel, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art. 75 Codul penal, și anume, gravitatea infracţiunii săvârşite, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Conform art. 7 alin. (1) din Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Astfel, reieșind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatului să atingă scopurile susmenționate, legea penală stabileşte anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Criteriile de individualizare a pedepsei sunt cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii şi aplicării pedepsei.

Criteriile speciale de individualizare a pedepsei sunt nişte derogări de la criteriile generale şi se aplică în cazurile expres prevăzute de lege: aplicării pedepsei inculpatului la judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală (art. 364/1 CPP, art. 80/1 Cod penal).

Conform art. 364/1 alin. (1) Cod de procedură penală, pînă la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvîrşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Potrivit art. 80/1 alin. (2) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracţiunile prevăzute la art.181^1–182, 239–240, 242^1, 242^2, 256, art.264 alin.(2), (4), (6), art.264^1, 324–335^1, 370 şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

La caz, sancțiunea art. 264^1 alin. (5) Cod penal, prevede pedeapsa cu amendă în mărime de la 2500 la 3000 de unităţi convenţionale sau cu închisoare de la 2 la 5 ani, iar potrivit prevederilor art. 16 alin. (3) Cod penal, este o infracțiune mai puțin gravă.

Astfel, la stabilirea pedepsei inculpatului Luca Victor, instanţa ţine cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, adică de gradul prejudiciabil al faptei săvârşite, a fost săvârşită o infracţiune mai puțin gravă, persoana celui vinovat – inculpatul anterior a fost tras la răspundere penală, pentru infracțiune similară (*prin sentința Judecătoriei Hînceşti,*

sediul Ialoveni din 23.12.2024, în baza art. 264/1 alin. (4) CP, la 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității (pedeapsa executată) (f.d. 48-49), cît și tras la răspundere contravențională (f.d. 43), la evidența medicului psihiatric și narcolog nu se află, totodată, acesta a recunoscut vinovăția, a solicitat judecarea cauzei în privința sa în procedură simplificată prevăzută la art. 364/1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în coraport cu art. 80/1 Cod penal, care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei.

Prin urmare, instanţa concluzionează că inculpatul Luca Victor necesită a fi izolat de societate, stabilindu-i pedeapsa pentru fapta comisă sub formă de închisoare, aceasta fiind întemeiată în raport cu gradul şi riscul prejudiciabil al infracţiunii săvîrşite de inculpat, inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiune similară (f.d. 48-49), executînd pedeapsa (f.d. 51), dînsul nu a făcut concluzii necesare, nu şi-a îmbunătăţit comportamentul său, în mod conştient şi intenţionat, a comis o nouă infracţiune, într-o perioadă scurtă de timp, astfel în mod conştient şi intenţionat a săvârşit infracţiunea prevăzută la art. 264^1 alin. (5) Cod penal, nu a stat pe calea reeducării, dar a dat dovadă de comportare negativă, că pericolul social al faptei comise denotă că reeducarea inculpatului poate fi atinsă doar în locurile de detenţie, că în prezenta speță o pedeapsă mai blîndă nu poate fi acceptată, or prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît din partea condamnaţilor, cît şi a altor persoane.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține, că scopul educativ și preventiv al pedepsei poate fi atins doar prin aplicarea pedepsei închisorii în privința inculpatului cu izolare de societate şi reeducarea în locurile de detenţie, iar o pedeapsă mai blîndă nu-și va atinge scopul pedepsei prevăzut de art. 61 Cod penal, la caz nefiind întrunite temeiurile întru aplicarea prevederilor art. 90, 90^1 Cod penal sau aplicarea unei pedepse mai blînde sub formă de amendă.

Instanța relevă că conform art. 76 Cod penal, nu au fost stabilite circumstanțe atenuante, or, recunoașterea vinovăției de către inculpat, care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că, aceleiași situații de drept să-i acorde o dublă valență juridică.

În conformitate cu art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, s-a stabilit circumstanța agravantă – săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară.

Luînd în considerare împrejurările privitoare la infracțiunea comisă și la persoana inculpatului Luca Victor și cele stabilite în ședința de judecată descrise supra, instanța consideră de a stabili inculpatului, ținînd cont de prevederile art. 80^1 alin. (2) Cod penal, pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

În această ordine de idei, instanța relevă, că pedeapsa stabilită urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum şi de valorile sociale şi interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită

să înceteze activitatea criminală şi să-şi modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Instanța consideră că, pedeapsa numită este corespunzătoare gradului prejudiciabil al faptei comise de inculpat și circumstanțelor cauzei, va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale și va fi suficientă pentru corectarea și reeducarea inculpatului, în scopul prevenirii săvârşirii de noi infracţiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale.

Mai mult, instanța consideră că, conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate de către inculpat, constituie o lipsă de responsabilitate totală a ultimului pentru viața sa și a celor din jur și prezintă **un pericol social sporit**, pentru ca să fie conștientizate faptele comise de inculpat și în așa mod să fie restabilită echitatea socială.

Cît priveşte solicitarea părţii apărării, privind aplicarea faţă de inculpat a unei pedepse mai blînde, instanţa de judecată o consideră iraţională şi neîntemeiată, deoarece o pedeapsă mai blîndă nu-și va atinge scopul pedepsei prevăzut de art. 61 Cod penal.

Referitor la măsura preventivă.

Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinţei de condamnare trebuie să fie arătate dispoziţia privitoare la măsura preventivă ce se va aplica inculpatului pînă cînd sentinţa va deveni definitivă, iar conform art. 11 alin. (3) Cod de procedură penală, privarea de libertate, arestarea, internarea forţată a persoanei într-o instituţie medicală sau trimiterea ei într-o instituţie educaţională specială, precum şi prelungirea acestor măsuri, se permit numai în baza unui mandat de arestare sau a unei hotărîri judecătoreşti motivate.

Astfel, în raport cu prevederile enunţate şi cu referire la aceea că instanţa de judecată a concluzionat că vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracțiunii a fost dovedită, ca prin urmare pedeapsa care a fost stabilită inculpatului sub formă de închisoare, instanţa de judecată, pentru asigurarea executării sentinţei, găseşte de cuviinţă ca o dată cu pronunţarea hotărârii să se aplice faţă de Luca Victor inclusiv măsura preventivă sub formă de „*arestare preventivă*”.

Soluția instanței asupra corpurilor delicte și mijloacelor de probă.

În conformitate cu art. 157, 158, 162 Cod de procedură penală, instanța relevă că prin ordonanța din 22.03.2025 (f.d. 17), a fost recunoscut în calitate de probă Tichetul Drager 6810 nr. 9035 din 22.03.2025, care reprezintă rezultatul testării alcoolscopice a lui Luca Victor, care a fost anexat la materialele cauzei, cît și prin ordonanța din 24.03.2025, a fost recunoscut în calitate de probă CD-R, în care este înregistrată momentul testării alcooscopice a lui Luca Victor din 22.03.2025, astfel după intrarea sentinței în vigoare de păstrat la materialele dosarului penal, iar corpul delict mijlocul de transport de model „Vaz”, cu n/î YSX 487, recunoscut prin ordonanța din 22.03.2025 și transmis pentru păstrare prin ordonanța din 25.03.2025 lui Luca Victor, după intrarea sentinței în vigoare de lăsat în folosința ultimului.

Ce ține de solicitarea acuzatorului de stat cu privire la confiscarea în proprietatea statului, în temeiul art. 106 alin. (2) lit. a) Cod penal – a bunurilor utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni, adică a automobilului de model „VAZ”, cu n/î YSX 487, ce se află la păstrare la Luca Victor, instanța de judecată consideră, că aceasta urmează a fi respinsă din următoarele motive.

Potrivit prevederilor art. 106 Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forţată şi gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin.(2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorilor valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârşirea unei infracțiuni; b) rezultate din infracțiuni, precum și orce venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârşirea unei infracţiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; e) deţinute contrar dispoziţiilor legale; f) convertite sau transformate, parţial sau integral, din bunurile rezultate din infracţiuni şi din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanţare a terorismului. (2^1) Dacă bunurile rezultate din infracţiuni şi veniturile de la aceste bunuri au fost comasate cu bunurile dobândite legal, se confiscă acea partea din bunuri sau contravaloarea acestora care corespunde valorii bunurilor rezultate din infracţiuni și a veniturilor de la aceste bunuri; (3) Dacă bunurile menționate la alin. (2) lit. a) și b) aparțin sau au fost transferate oneros unei persoane care nu știa și nici nu trebuia să știe despre scopul utilizării sau originea bunurilor, se confiscă contravaloarea acestora. Dacă bunurile respective au fost transferate cu titlu gratuit unei persoane care nu știa și nici nu trebuia să știe despre scopul utilizării sau originea acestora, bunurile se confiscă; (4) Confiscarea specială se poate aplica chiar dacă făptuitorului nu i se stabileşte o pedeapsă penală; (5) Confiscarea specială nu se aplică în cazul infracţiunilor săvârşite prin intermediul unui organ de presă sau al oricărui alt mijloc de informare în masă.

De principiu, confiscarea trebuie considerată o ingerință în dreptul de proprietate, pentru că lipsește persoana vizată de o parte din bunurile sale. Așadar, o ingerinţă în dreptul de proprietate trebuie, în primul rând, să fie prevăzută de lege. Totodată, legea trebuie să fie accesibilă și previzibilă. Ingerinţa trebuie, de asemenea, să urmărească unul sau mai multe scopuri legitime. În cele din urmă, trebuie să existe un raport rezonabil de proporţionalitate între mijloacele folosite şi scopul sau scopurile urmărite. În particular, confiscarea specială a mijlocului de transport se poate dispune în cazul în care se dovedește că acesta a servit la săvârșirea infracțiunii, precum și în ipoteza în care se atestă că mijlocul de transport a fost destinat să servească la săvârșirea infracțiuni.

Ingerința în dreptul de proprietate trebuie nu doar să urmărească un *„scop legitim”* conform *„interesului general”*, ci și să păstreze *un raport rezonabil de proporţionalitate între mijloacele folosite şi scopul urmărit prin orice măsură aplicată de stat*, inclusiv măsurile destinate să reglementeze folosința bunurilor unui individ. Tocmai acest lucru este exprimat de noțiunea de *„just echilibru”* ce trebuie păstrat între cerințele interesului general al comunității și imperativele de apărare a drepturilor fundamentale ale omului.

Confiscarea specială urmărește scopul deposedării infractorului de bunurile care au fost utilizate sau destinate la săvârșirea unei infracțiuni, precum și cele care sunt rezultate din infracțiuni/contravenții. Confiscarea specială este instrumentul utilizat pentru confiscarea obiectului propriu-zis al infracțiunii.

În conformitate cu art. 46 alin. (3) din Constituţia RM, averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

Se reține, că confiscarea în proprietatea statului, a automobilului de model „VAZ”, cu n/î YSX 487, ar aduce o atingere directă dreptului la un proces echitabil, cât și drepturilor patrimoniale ale proprietarului mijlocului de transport.

Deşi, identificarea bunurilor vizate de dispoziţiile art. 106 Cod penal poate reprezenta o chestiune problematică, generată de însuși conţinutul normei. În esenţă, sintagma „*utilizate sau destinate*” generează inevitabil un număr mare de interpretări. Într-o interpretare extensivă a sintagmei „*utilizate sau destinate*” este clar că mijlocul de transport este folosit de către făptuitor, pentru a transporta bunurile interzise de lege. Totuşi o interpretare restrictivă ar trebui să ne ghideze către o analiza orientată exclusiv pe aceea că mijlocului de transport care nu a fost fabricat, pregătit sau adaptat, în scopul realizării laturii obiective a infracţiunii incriminate, nu cade sub incidenţa sintagmei „*utilizate sau destinate*”.

Totodată, confiscarea mijlocului de transport – automobilului de model „VAZ”, cu n/î YSX 487, ridică probleme în ceea ce privește încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Conform art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional Convenției Europene Pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale - Protecţia proprietăţii - orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică şi în condiţiile prevăzute de lege şi de principiile generale ale dreptului internaţional.

Instanța menționează, că conceptul proporţionalităţii este regăsit în întreaga Convenție, prin care prevede anumite limitări ale drepturilor materiale prevăzute de Convenţie dar numai în măsura în care acestea sunt „*necesare într-o societate democratică*” pentru realizarea unor obiective legitime. Articolul 1 din Protocolul 1 protejează proprietatea şi liniştita folosinţă a bunurilor, însă această protecţie poate fi restricţionată întrucât aceleaşi prevederi permit autorităţilor publice să procedeze la expropriere dar numai dacă această măsură se datorează unei cauze de utilitate publică şi numai dacă măsura exproprierii îndeplineşte condiţia proporţionalităţii.

Principiul proporţionalităţii implică două aspecte principale, pe de o parte faptul că măsura prin care se limitează anumite drepturi trebuie să fie determinată de un interes general al societăţii, iar pe de altă parte măsura trebuie să fie proporţională cu obiectivul urmărit. Aprecierea proporţionalităţii se va face pentru fiecare caz specific în parte prin analiza unor mijloace alternative de protejare a interesului public în cauză, respectiv a unor măsuri care să nu implice vre-o limitare a drepturilor omului ori limitarea necesară să fie cât mai redusă.

Instanța menționează, că principiul proporţionalităţii constă în faptul, că oricare decizie sau măsură adoptată de organele abilitate, urmează să se bazeze pe o justă şi echitabilă evaluare a faptelor şi echilibrare adecvată a intereselor implicate, precum şi pe o selectare coerentă a mijloacelor şi mecanismelor care urmează a fi utilizate în vederea atingerii unui scop predefinit.

Criteriul echilibrului conform proporţionalităţii presupune evaluarea detaliată şi minuţioasă a circumstanţelor unei cauze sau a unui litigiu concret, în vederea stabilirii

unui echilibru just şi rezonabil între toate interesele concurente implicate, astfel încât soluţia dată, în fine să satisfacă interesele litigiului relevant ce prevalează în speţă.

Totodată, instanța reiterează, că principiul proporționalității este consacrat și în art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (2010/C 83/02), care în alin. (1) prevede, că orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

La fel, Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în practica sa a statuat că simpla faptă de încălcare a legislaţiei nu este suficientă pentru aplicarea măsurii de confiscare. Este necesar de a stabili dacă măsura de confiscare corespunde gravităţii situaţiei create (*Hotărîrea CEDO din 06.11.2008 în cauza Ismailov vs. Fedaraţia Rusă*).

Astfel, instanța menționează, că trebuie să existe o legătură rezonabilă de proporţionalitate între măsurile avute în vedere şi scopul urmărit. Proporţionalitatea permite atât instanţelor naţionale cât şi Curţii Europene pentru Drepturile Omului să evalueze stabilirea unui echilibru între cerinţele interesului general al societăţii şi condiţiile de protecţie a drepturilor fundamentale ale persoanei.

De asemenea, instanța menționează, că o astfel de măsură – deşi de siguranţa în teorie – poate căpătă foarte uşor valenţe exclusiv punitive, fiind asociată unei veritabile pedepse. Prin urmare, simpla folosire a mijlocului de transport, la comiterea unei fapte infracţionale, fără a fi fost special adaptat/pregătit în acest scop sau să fi contribuit efectiv la realizarea laturii obiective a infracţiunii, nu ar trebui să justifice instituirea măsurii de siguranţă a confiscării speciale.

Astfel, instanța reține, că prin confiscarea automobilului de model „VAZ”, cu n/î YSX 487, nu se va păstra un just echilibru între interesul general și drepturile fundamentale ale persoanei. Deci se observă că măsura de siguranţă, prevăzută de art. 106 Cod penal, este de natură patrimonială şi, în principiu, poate aduce atingere dreptului de proprietate al persoanei, în cazul admiterii arbitrariului şi ignorării efectuării „triplului test”, la aplicarea acestei măsuri, în special a evaluării proporţionalităţii dispunerii confiscării.

În legea penală, la art. 106 alin. (1), este prevăzut expres că măsura de siguranţă, confiscarea specială, constă în trecerea, forţată şi gratuită, în proprietatea statului, a bunurilor indicate la alin. (2), *inter alia*, cele utilizate sau destinate pentru săvârşirea unei infracţiuni. Deşi, din interpretarea dispoziţiei art. 106 alin. (1)-(2) Cod penal, se pare că la prima vedere, legiuitorul a instituit o normă imperativă ce l-ar obliga pe magistratul care judecă cauza să se pronunţe mereu pentru confiscarea corpurilor delicte, utilizate sau destinate pentru săvârşirea unei infracţiuni, totuşi o astfel de interpretare şi aplicare a normei vizate este inadmisibilă, în caz contrar, existând riscul încălcării principiilor fundamentale ale democraţiei constituţionale, cum ar fi cel al preeminenţei dreptului, echităţii, individualizării şi proporţionalităţii sancţiunilor.

Pornind de la premisa că orice reglementare urmează a fi în limitele principiilor statuate în sistemul de drept în vigoare şi să se subscrie principiului preeminenţei dreptului, iar individualizarea judiciară se poate realiza doar în baza unor mecanisme de apreciere reglementate de lege, fiind, astfel, o expresie a principiului legalităţii. Din considerentele menționate, se opinează pentru interpretarea şi aplicarea confiscării speciale, exclusiv prin prisma aprecierii de la caz la caz a „*justului echilibru*" între gravitatea faptei săvârşite, personalitatea făptuitorului, sancţiunea ce urmează a fi aplicată şi ingerinţa asupra proprietăţii persoanei culpabile, având în vedere faptul că, indiferent dacă este o pedeapsă sau o reglementare a folosinţei bunurilor, în toate cazurile, confiscarea intră sub incidenţa art. 1 § 2 din Protocolul nr. l din CEDO (*Frizen vs Rusia, hotărârea din 24 martie 2005, §31*).

În această ordine de ideii, abordându-l de la general la particular, principiul proporţionalităţii, consacrat la art. 54 alin. (4) din Constituţie, presupune că orice restrângere trebuie stabilită şi aplicată numai în scopul pentru care a fost prevăzută şi în limitele strict necesare, în funcţie de situaţia care o justifică. Dacă nu există dispoziţii legale care să determine limitele proporţionalităţii, problema se soluţionează pornind de la situaţiile şi circumstanţele concrete (de fapt), care trebuie verificate şi apreciate de către autoritatea (instanţa), în faţa căreia se invocă neproporţionalitatea.

Astfel, deşi prevederile art. 106 Cod penal nu determină expres limitele proporţionalităţii confiscării speciale a bunurilor, aceasta nu înseamnă că acest procedeu, pe larg utilizat la judecarea cauzelor privind confiscarea de către înaltul for de la Strasbourg şi oglindit în hotărârile şi deciziile sale, nu trebuie folosit de către judecătorii autohtoni, atunci când au a se pronunţa asupra confiscării bunurilor, fie ele *objectum sceleris, instrumentum sceleris* sau *productum sceleris*, odată ce potrivit art. 7 alin. (8) Cod de procedură penală, hotărârile definitive ale Curţii Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori şi instanţele de judecată.

Instanța de judecată punând la bază interpretarea şi aplicarea instituţiei confiscării speciale, prin prisma „*triplului test*" (imixtiunea în dreptul la proprietate să fie prevăzută de lege; urmăreşte un scop legitim şi este necesară într-o societate democratică; dacă este proporţională cu circumstanţele cauzei, cerinţele generale ale societăţii, coroborate cu cerinţele de a proteja drepturile de proprietate), luându-se în consideraţie, cu precădere, că simpla faptă de încălcare a legislaţiei nu este destulă pentru aplicarea, prin automatism, a măsurii de siguranţă, sub formă de confiscare specială (hotărîrea Grifhorst vs. Franța din 26.02.2009 §§ 95-105; hotărîrea Moon vs. Franța, din 09.07.2009, §§ 46-52).

Soluția instanței asupra cheltuielilor judiciare.

În opinia instanței este neîntemeiată solicitarea procurorului, privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 51 lei și 40 bani, suportate pentru constatarea stării de ebrietate cu aparatul „Drager Alcotest", deoarece aceasta nu este probată prin careva acte care ar confirma costul exact al testării alcoolscopice cu aparatul „Drager". Mai mult, suma menționată, care este compusă din: tubul utilizat, cheltuieli pentru verificarea metrologică și cheltuieli pentru serviciile de calibrare, se atribuie la rechizite din dotare al agentului constatator.

4. În conformitate cu prevederile art. 80^1 alin. (2) Cod penal, art. 364^1, 384, 385, 389, 392-395 Cod de procedură penală, instanţa de judecată

c o n d a m n ă :

Inculpatul ***Luca Victor Anatol*** se recunoaşte vinovat de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, cu aplicarea art. 80^1 alin. (2) Cod penal, i se stabilește pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Se aplică faţă de ***Luca Victor Anatol*** măsura preventivă „arestarea preventivă” pe un termen de până la intrarea în vigoare a sentinţei, dispoziţie judecătorească care se execută imediat.

Măsura procesuală de constrângere va avea efect imediat începând cu data pronunţării sentinţei – 26.06.2025, iar termenul executării pedepsei a-l calcula începând cu data reţinerii lui ***Luca Victor Anatol*** și escortarea lui la locul de deținere cel mai apropiat, care urmează a fi realizată nemijlocit din sala şedinţei de judecată sau, după caz, de către organul afacerilor interne în a cărui rază teritorială își are domiciliul condamnatul ***Luca Victor Anatol***, cu anunțarea în căutare a acestuia, dacă va părăsi locul de domiciliul și locul său de aflare nu va fi cunoscut, în conformitate cu prevederile art. 196 alin. (3), (4) Cod de executare.

În conformitate cu art. 162 Cod de procedură penală, corpul delict: automobilul de model „VAZ”, cu n/î YSX 487, care se păstrează la Luca Victor, după intrarea sentinței în vigoare de lăsat în folosință ultimului.

Conform art. 157 Cod de procedură penală – tichetul Drager 6810 nr. 9035 din 22.03.2025, recunoscut în calitate de probă prin ordonanța din 22.03.2025 și CD-R, în care este înregistrată momentul testării alcooscopice a lui Luca Victor din 22.03.2025, recunoscut în calitate de probă prin ordonanța din 24.03.2025, care se păstrează la materialele dosarului, după intrarea sentinței în vigoare de păstrat la materialele dosarului penal.

Sentinţa poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, invocându-se doar erorile procesuale şi măsura de pedeapsă stabilită.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Viorel Botnaraș**